

De vorbă cu străbunicul meu

Măciucă Teodor-Ștefan

În acest an, când se împlinesc o sută de ani de la înfăptuirea României moderne, am vrut să aflu mai multe lucruri despre vremurile trecute. Știam de la bunicul meu că pe tatăl lui îl cheamă Măciucă N. Cristea și că este veteran de război dar vroiam mai multe amănunte. Așa că i-am luat un interviu.

- Când te-ai născut dumneata, tataie?
- M-am născut pe 6 noiembrie 1923 în comuna Spulber. Părinții mei au fost Neculai și Rada Măciucă. Tata a murit în anul 1974, la vârsta de 80 de ani iar mama a murit în 1948 pe când avea doar 52 de ani.
- Ce înseamnă că ești veteran de război?
- Veteran de război este acela care a participat la luptele pentru apărarea patriei și a scăpat cu viață. Cei care au murit sunt eroi.
- La care război ai participat?
- Eu am participat la al doilea război mondial. Am intrat în armată în anul 1943, atunci românii luptau contra rușilor care ne-au luat Basarabia. Eu nu am fost pe frontul rusesc dar din vara anului 1944 am luptat împotriva nemților după ce am făcut pace cu rușii.
- Cum era pe front? Nu îți era frică?
- Normal că ne era frică dar trebuia să ne îndeplinim misiunile. Eram bine instruiți dar cei care am scăpat, cu siguranță că am avut mult noroc. Am prins și o iarnă grea, eram prin munți și simțeam că ne îngheață și sufletul din noi. Eram bine îmbrăcat dar eram și călit, de mic am crescut în greutate, lucram la pădure și noaptea dormeam în colibă unde uneori îngheța apa pe care o aveam cu noi. Regimentul meu se chema de vânători de munte, avea soldații cei mai viteji și mai pregătiți dar vedeam cu ochii mei cum se răreau rândurile, rămâneam din ce în ce mai puțini.
- Am auzit că ai fost rănit. A fost grav?
- Am fost rănit de niște schije de obuz pe când eram în Munții Tatra. Nu a fost grav, m-a pansat infirmierul și în câteva zile m-am prezentat înapoi la regiment. Nu am știut că mi-a rămas o schijă în spate și după război, la mai mulți ani, mă durea și m-am dus la un doctor de mi-a scos-o.
- Ce misiune ai avut în război?
- Eu am fost transmisionist, aveam misiune de a asigura legăturile telefonice între linii, eram în linia întâi și trebuia să folosesc terenul cu grijă când întindeam rolele cu cablul telefonic pentru că inamicul avea trăgători puși să ne împuște. În iarna anului 1944 eram în Ungaria și apoi am trecut în Cehoslovacia, era ger cumplit și zăpadă mare, când bombardau câmpul mai rupeau cablurile și trebuia să refac legăturile.
- Când te-ai întors acasă?
- Războiul s-a terminat în mai 1945, eu eram în Cehoslovacia, lângă Praga, și de acolo până în țară am venit pe jos, cred că vreo mie de kilometri. De la Arad am mers cu trenul până la București și aici am defilat prin fața regelui toți care am mai rămas întregi. În anul 1946 m-am eliberat din armată și am venit acasă.
- Mulțumesc pentru informații. Să fii sănătos!